

## ГЕНДЕРНА НЕРІВНІСТЬ ТА ПАНДЕМІЯ COVID-19

Ляшенко Н.О.

*Національний технічний університет  
«Харківський політехнічний інститут», м.Харків*

За результатами звіту Всесвітнього економічного форуму 2021 року щодо «Глобального гендерного розриву» (The Global Gender Gap Report) Україна займає сумарне 74 місце з-поміж 156 країн, що оцінювалися [1]. Вона втратила 15 позицій та знизила свій рейтинг в порівнянні з попереднім роком. Цей показник враховує такі параметри представників гендерних груп, як економічна участь та можливості; права і можливості у політиці; рівень освіти, а також доступ до системи охорони здоров'я та тривалість життя. Через пандемію COVID-19 виникають додаткові чинники, що збільшують гендерний розрив в Україні. Розглянемо їх в трьох основних сферах нашого життя. Сфера сімейно-побутових відносин: 1) жінки традиційно більше часу приділяли освіті дітей, перевіряючи домашні завдання, пояснюючи складні моменти. Під час введення дистанційної або змішаної форми навчання в школі зросло навантаження в першу чергу на матерів та бабусь у зв'язку з необхідною допомогою дитині; 2) традиційно жінки опікуються здоров'ям членів родини, доглядають хворих, тому пандемія надала додаткового навантаження саме їм; 3) за результатами кримінальної статистики примусова ізоляція вдома, пов'язана з дистанційною роботою та навчанням, частковою або повною втратою роботи, збільшують рівень сімейного насилля, жертвами якого стають в першу чергу жінки; 4) чоловік традиційно вважається головним годувальником родини, тому саме його в першу чергу «звинуватять» у погіршенні рівня достатку в родині, що стає додатковим психологічним тягарем; 5) чоловіки менше звертаються до лікарів, більше п'ють, працюють в більш важких умовах та частіше зловживають алкоголем. За статистикою рівень смертності від COVID-19 у них більше ніж у жінок. Сфера економічних відносин: 1) жінки складають переважну більшість медичних працівників, які мають більше ризиків захворіти на COVID-19. Крім того, більшість вчителів, викладачів, майже всі працівники дитячих садочків також жінки, які контактують з великою кількістю дітей та молоді та мають ризики захворіти від юної людини з невираженими симптомами хвороби; 2) саме жінки працюють в тих економічних сферах, які під час пандемії скорочують робочі місця (громадське харчування, туристичні послуги, торгівля одягом та взуттям, б'юті-послуги, сфера мистецтва); 3) жінки належать до більш бідних верств населення (розрив в оплаті праці між жінками і чоловіками в Україні складає приблизно 23%), а під час економічної кризи малозабезпечені більш вразливі; 4) кожна п'ята родина в Україні – це мати та її діти, тому в умовах пандемії жінка в такій сім'ї як годувальниця та відповідальна за родину дуже вразлива; 5) жінки на керівних посадах займають в Україні 23% місць, а під час скорочення штатів керівники залишаються на місцях.